

EVNISKVØLD UM TILFEINGI Í REINSARÍNUM

Í sambandi við Umhvørvisvikuna í havn verður evniskvøld um tilfeingi í Reinsarínum í dag, mikudagin 9. mai kl. 19.00. Á skránni verður: »Kann konseptið Veltan brúkast aðrastaðni í Føroyum?«. Fyrilestur við Katrin Petersen, Veltan. »Avbjóðingar við altjóðagerðini av matik«. Fyrilestur við Leif Sørensen Somuleiðis verða brellbitar at fáa. »Alivøkstur í Føroyum – møguleikar og fyrimunir«. Fyrilestur við Ragnheiður þórarinsdóttir (IS) leiðandi innan økið í Evropa. Umhvørvisstuðulin verður latin og somuleiðis Grøna virðislønin frá Tórshavnar kommunu og Grøna gávan frá Etika. Livandi tónleikur verður við Guðrið Hansdóttir. Tiltakið er ókeypis. Øll eru vælkomin, siga fyrireikararnir.

hugnað kemur...«

Hendan myndin er tikin í stovuni hjá okkum í barnaheiminum í Búðunum, 1956: Leivur, Valborg, Hjørdís, Eivind, Meinur og Ása og foreldur okkara Frida og Valdemar

Her eru vit triggjar systurnar: Valborg, Hjørdís og Ása, myndin er tikin í september 1944

Vit seks systkini og fostursystur okkara Kitty, myndin er tikin sama dag í september í 1944

psykiatriskum sjúklingum, og bleiv assistentur á hesum øki.

Táid eg nú so ofta nevni Jóannes, so er tað tí, at Hjørdís og Jóannes, vóru altíð saman. Eg haldi einasta tíðarskeiðið tey vóru frá hvørjum øðrum, var meðan Hjørdís var niðri hetta eina árið.

Í nógv ár vóru vit nærum grannar. Vit komu at búgva í Hanusargøtu og tað varð runnið ímillum húsini. Børnini hjá teimum og okkara børn spældu saman, gingu í skúla saman, svumu saman, gingu til fimleik saman osfr.

Fyri okkum og børn okkara vóru mostir og onkil (sum børn okkara kallaðu Jóannes), tað heimið sum vit høvdu mest við at gera. Tey vóru altíð klár at vísa okkum kærleika, og altíð klár at hjálpa, tá ein hevði tað fyrri neyðini. Nina, dótturin, minti meg á, at mostir altíð tók fatt, táid hon kom til okkara til føðingardagar o.s.fr. Táid hon segði tað við mostir, svaraði Hjørdís, stillisliga "Betri er ein hjálpanði hond, enn ein spillandi tunga"..

Hjørdís segði ikki so nógv,

men eg minnst einaferð hon var í Danmark og vitjaði okkum, og vit vóru boðin út til nøkur vinfólk, sum høvdu aðra áskoðan um æviga frelsu, tá var Hjørdís ógvuliga avgjörd, hon líka sum skar ígjøgnum og segði:

"Tað er synd fyrri tykkum at tit ikki trúgva upp á æviga frelsu!" Tað bleiv tøg, eingin segði meiri um tað evnið.

Í oktober 2017 doyði Jóannes, 82 – ára gamal

Valborg var sjúk í fleiri ár, og Hjørdís var sjúk eina tíð. Jóannes var veruliga, tann sum passaði tær báðar. So leingi Hjørdís orkaði, so gekk Jóannes túrar við henni hvønn einasta dag.

Vóru vit í Føroyum, so fingur við ta gleði, at tey komu inn á gólvið í Hanusargøtu, at fáa sær ein drekkamunn, og eitt prát, Jóannes dæmdi altíð væl at seta seg niður at prátta við Arna.

Eg kundi ikki skilja, at Jóannes veruliga var so sjúk, sum hann var, at hann doyði bara fyra mánaðir aftaná, at

Hjørdís var farin.

Vit fingur høvi til at vitja, meðan hann lá á Ríkissjúkrahúsinum, og vit hoyrdu hann ongantíð gremja seg, hann lá tolin í songini, og dæmdi væl at prátta við Arna um gamlari dagar vesturi í Vágum. Jóannes lærði til skipstíðarmann hjá Dánjal Nielsen í Vatnsørum. Tá brosaði hann við tí eyðkenda smílinum, og teir hugnaðu sær saman.

Maria kom niður við honum, og (lítli) Jóannes avloysti Mariu. Í vikuskiftinum kom abbadóttirin Gunhild, sum er lækni, at vitja, og vit skiltu á henni, at stóðan var sera álvarsom.

Nú stendur húsið á Heiðavegi tómt, men tað er gott at vita, at øll fyra børn teirra, Annfinn, Maria, Unn og Jóannes, hava, eftir styttri ella longri tíðarskeiði uttanlands, øll búsett seg í Havnini. Eg fari at nýta høvi til eisini at takka Hjørdís og Jóannes fyrri tað, tey vóru fyrri Valborg, og fyrri, tað tey hava verið fyrri okkum, Arna og meg, og børn okkara: Ninu, Árna og Fróða. Góða Unn! Tú hevur upp-

iborið eina serliga tøkk fyrri, tað tú vart fyrri Valborg tey seinastu árin, takk fyrri ta gudgívná tol, tú hevði við hana.

Eg fari eisini at nevna, at táid Nina og eg við skundi komu úr Grønlandi til Føroyar í 1970, og hús okkara í Brønshøj var leigað út, tá bjóðaðu Hjørdís og Jóannes okkum at búgva hjá teimum, í eini íbúð, sum var í niðaru hædd á Heiðavegi. Har búðu vit ta fyrsta árið.

Kitty

Á barnamyndini, sum Jóhannes Fjallheim, hevur tikið í 1944, stendur Kitty ímillum meg og Valborg.

Kitty Poulsen, (móðir til Páll Poulsen, sum er í Grønlandi), er í veruleikanum systkinabarn okkara. Men Kitty var tvíburi, og tá id mamma mín fór til Selatraðar at vitja systir sína Elsu og at hjálpa henni, hevði hon Kitty við sær aftur sum trí ára gamla.

Mamma var komin úr Danmark til Føroyar fyrri at passa húskið hjá bróður sínum, Sámál Jákup, sum varð

vorðin einkjumaður á ungum aldri. Mamma tók Kitty við sær til Búðarnar, fyrst til Sámál Jákup, og táid hon seinni giftist við pápa okkara Valdemar, tók hon Kitty við sær í hjúnalagið, og soleiðis kom Kitty at vaksa upp saman við okkum í Búðunum.

Táid eg var barn, var Bumshamar, har Kitty og Pollaba búsettust, nakað sum lá langt burturi, so eg plagdi at fara út á Bumshamar í summarferiu. Tað vóru góðir dagar, Kitty var løtt av lyndi og stuttlig at vera saman við. Tey høvdu kúgv, og eg slapp við niðan í fjósið at mjólka kúnni, og vit hoyggjaðu og spældu úti. Har vóru altíð nøkur børn, m.a. var Vilgerð, systirdóttir Kitty ofta har, so vit báðar komu at spæla saman.

Táid vit blivu meira vaksin og fóru at ganga túrar um kvøldarnar, so endaði túrurin ofta inni hjá Kitty og Pollaba. Har var altíð so hugnaligt og heimligt at koma inn á gólvið hjá teimum.

Tey fyrstu minnini, eg havi frá barnárum, var tá id

vit skuldu fara at taka myndir hjá Jóhannes Fjallheim. Mamma mín segði við Kitty, at hon skuldi heinta eina summardá, tá id vit komu til Biskupstøðbøin, og hon skuldi seta summardáuna í eitt lítið hol, sum var frammanfyri á kjólanum hjá mær.

Eg trúgvi, at Kitty ofta hevur ansað eftir mær, táid eg var lítill, tí mamma kom nærum ongantíð út við okkum, hon hevði ov mikið at gera heima.

Nú tynnist út í systkinaflokkinum, bara Eivind og eg eru eftir, men táid heimið stendur tómt í Búðunum, so er gott at vita, at heimið hjá Eivind og Mariu altíð stendur opið.

Eg havi ta vón, at vit ein dag heima í dyrdini skulu mæta okkara kærur systkjum aftur og øllum okkara kærur, sum eru farin undan okkum, til okkara kæra frelsara, sum so dýrt hevur leyskeypt okkum við sínum dýrabara blóði.

Greve, á summarmála 2018
Ása Vitalis Hansen